

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2015

ČESKO – SLEZSKO – MORAVSKÝ KLADSKOSTROJ

Memoriál Daniely Settegové

očíma tandemu Kája & Jája

Reportáž psaná na bicyklu o XXXII. Ebicyklu

Nultá etapa - prolog

(Brno – Liberec)

Sobota 25. 7. 2015

Přichází sobota 25. 7. 2015, den, kdy si připadám jako malý kluk co se těší do hračkárství. Dopravu našeho jednostopého dvouoře jsme vyřešili již tradičně prostřednictvím naší vozové Ebihradby a hodného Jirky Krejsy. Pokud se týká mé maličkosti a Jájušky, především nám volal Vladimír Homola a nabídl nám dvě místa v autě do Liberce. S radostí jsme je přijali. Manžel Ebicyklistky Daniely Plškové, Pavel, totiž vyrazil z Brna s Danielou, aby si společně vyšlápli na kole na Ještěd, Vladimír jel s nimi a zbývající dvě místa jsme mohli obsadit my. Daniela s Pavlem nás vyzvedli v 7:30 hodin na Skřivance. Vyjeli jsme po silnici na Svitavy a Litomyšl, Vysoké Mýto, Hradec Králové, Hořice a Jičín do Liberce. Cestou jsme probírali itinerář a hádali, copak asi na nás letošní ročník vymyslí a přichystá. Také jsme se naobědvali v motorestu Zavadilka, kousek od Hrubé skály, na dohled od Trosek. Bylo pod mrakem a tak se zdá, že poněkud polevily ty hrozné pařáky minulých dnů a začíná ideální cyklistické počasí.

Nalodění u domku Vladimíra Homoly

Hle, Trosky u Trutnova...

V Liberci jsme se rozdělili. Daniela, Pavel a Vladimír se vydali zdolat dominantu tohoto kraje, přes 1000 metrů vysoký Ještěd. Prý se tam dá ve věži i velmi dobře poobědvat, není to holt žádná Daliborka. Já a Jájuška jsme však místo toho vyrazili plni očekávání do nové IQ Landie.

Zde podle mne stojí za zmínku příběh z liberecké tramvaje. Když jsme nastoupili, chtěl jsem u řidiče zakoupit dvě jízdenky, načež ten mi opáčil, že má už jen jednu, že je to v pořádku, platit nemusíme a že kdyby něco, tak že o nás ví! Další paní nám potom v tramvaji ochotně ukázala cestu, severočeši jsou prostě fajn. Liberec je město, podle mého názoru velice podobné Brnu. Jako město samotné nic moc, na náměstí se také nachází laikovi těžko uchopitelná umělecká skulptura (v Brně je to orloj, na kterém nikdo nepozná kolik je hodin, zde zase ohromná chlapo-židle), má ale také hezké a zajímavé okolí kam se podíváš a žijí zde dobří lidé.

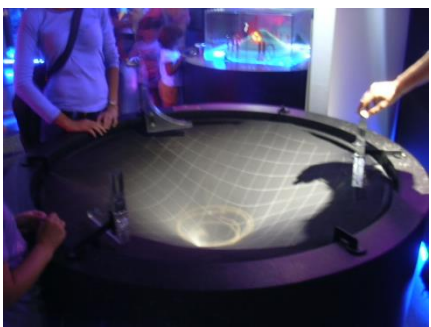
IQ Landia je spolu s IQ Parkem součástí centra Babylon, kde jsme před pár léty strávili víkend a objevili pro nás IQ Park. Bylo to tehdy pro nás něco jako zjevení – prostě něco nečekaného a úžasného. Snad proto jsme dnes byli s Jájuškou asi příliš natěšení a tak jsme očekávali od nové IQ Landie asi přespříliš. Bylo to pěkné, řekli bychom, že srovnatelné s centrem VIDA v Brně. Do 3D planetária jsme se nakonec bohužel nedostali, protože měli všech 50 míst vyprodaných. V IQ Landii se mi asi nejvíce líbil generátor blesků, který umí dokonce hrát muziku sršící jiskrami. Něco podobného jsem ještě nikde jinde neviděl. Nafotil jsem si pár exponátů a potom jsme se vydali přes ulici do zábavního centra Babylon zajezdit si na horské dráze v XD kině.

IQ Park a přes ulici fungl nová IQ Landia, náš dnešní hlavní cíl.

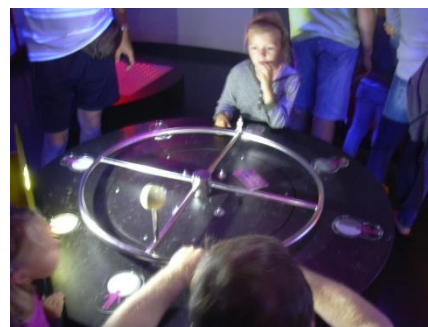
Pohled z IQ Landie na Ještěd, cíl většiny Ebicyklisků.

Černá díra v Liberci

Skákání na Měsíci

Kterak vznikají měsíční fáze

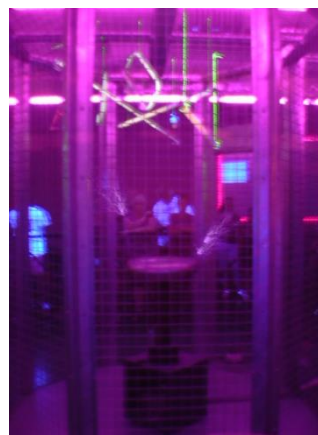
Jájuška v bublině

Třínohá paní

Ohnivé tornádo

Blesky spoutané Faradayovou klecí

Barevné stíny

Solární pec živěná reflektorem

Hologram

No a potom jsme si udělali krátkou procházku přes náměstí v Liberci, obdivovali se krásné radnici i méně krásnému, již výše zmíněnému uměleckému počinu před radnicí – židlochlapovi, neboli židli pana primátora. Zjistili jsme zde také kritický nedostatek stánků se zmrzlinou (ani jeden). Cestou jsme se již také potkávali s některými Ebouny a tak jsme na sebe navzájem volali ZDE a následně již dorazili do nocležní školy. Bylo to prima setkání. S královnou, hejtmanem, Iljou a Jurou Cábem jsme záhy vyrazili na večeri do restaurantu Potrefená Husa a cestou

povídali o všem možném, co přinesl uplynulý rok. Postupně si k nám přisedali další Ebicyklisté. No a potom jsme se vrátili do tělocvičny, kam záhy přijela i vozová hradba s naším dvouořem a bágly a také auto Daniely, Pavla a Vladimíra s dalšími našimi drobnostmi.

Že by obří židle pro nadživotního primátora?

Skvostná radnice

Že by Noe?

Některá zákoutí poblíž centra vypadají jako po válce.

Jiné domy jsou však velice hezké.

Boží hodovnice u Potrefené Husy

Večer zazněl slavnostní pokřik a potom si hejtman vzal slovo a vzpomenu všech Ebicyklistů, kteří již řídí své bicykly po cestách nebeských. Také se vyprávěly příběhy z nultých a minus prvních etap a asi nejvíc se mi líbil příběh, který vyprávěl nemilosrdný samaritán Petr Lemeš o přípravě naší kamarádky Janet. Pečlivě si prý vypsala dle itineráře všechna postupová místa celé spanilé jízdy, jen se jí však stále nějak nedařilo najít město s názvem Káva u Melantricha. Google to prostě nezná, ještě se má co učit.

A jsme zase spolu ☺ . Na prvním briefingu jsme se mimo jiné dozvěděli, že nás letos budou doprovázet i filmaři.

V jedenáct hodin se zhaslo a šlo se spát. Jsme s Jájuškou z toho dnešního celodenního courání po IQ centrech poněkud uondaní. S Danielou Plškovou jsme ještě chvilku poslouchali chrápání a chrupkání linouců se z různých míst a směrů. Inu, každé chvilku tahá pilku... Dobrou noc.

První etapa

(Liberec – Jičín)

Neděle 26. 7. 2015

(délka 79,129 km; max. rychlost 53,7 km/h; průměr 14,2 km/h)

Zprávy z domova: Dnes končí slavná Tour de France. Nepříliš zajímavou zprávou je, že vyhrál Chris Froome (žlutý i puntíkatý), Nairo Quintana (bílý) a náš Peter Sagan (zelený). Podstatně zajímavější zpráva se objevila na Teletextu ČT, že právě dnes začala spanilá jízda – Ebicykl.

Ráno je venku asi 20°C a to je tak asi půlka proti tomu, co bylo před pár dny. Tělo si už nějak zvyklo na horko a tak se nám tato teplota jevila docela jako frišná. Říkali jsme si, jaké by to asi bylo, kdybychom si řekneme na tuto chvíli vzpomněli v únoru, vyšli ráno ze dveří a úplně nás to vrazilo zpátky do dveří, když by byla zima 20°C. Tělo holt má i dlouhodobou tepelnou paměť, která by určitě stála za zevrubnější vědecké probádání.

Naše nocležní škola

I když se Ilja snaží, stejně je to obrázek spíše typického gastronomu.

Plnění vozové hradby ukončeno, odpočítávání pokračuje, tři dva, jedna, START!

První naše Ebikilometry vedly do kopce pod Ještěd, na ulici Skokanskou, kde bydlí naše kamarádka a výtečná hostitelka Ilona Hájková. A ta nám zde připravila na snídani takové Ebihody, že se ji ani všem Ebicyklistům, včelkám jinak velmi pilným, vůbec nepovedlo vyplnit. Ilona nakonec jednoduše vyhrála na celé čáře. Část dobrot se dokonce odvezla ve vozové hradbě a dobře posloužila ještě na hvězdárně v Turnově!

Ještěd od domku Ilony Hájkové

Ilonka a její pilní pomocníci

Stolečku pingpongový, prostři se!

Přibývám na váze, je mi blaze!

Pochvala před nastoupenou jednotkou

Z Liberce jsme již posléze vyjeli z kopce, do údolí řeky Jizery. Cestou jsme sice vynechali překrásný zámek Sychrov, ale zato jsme svištěli po nádherné cyklostezce a ani jsme Sychrova moc nelitovali, neb není důležité, kudy a kam se jede, nýbrž s kým. Jak zpívá Mňága a Žďorb, i cesta může být cíl. A navíc máme zase další tip, kam vyrazíme příště na náš soukromý Malý Ebicykl.

Sytí a spokojení Ebicyklisté

Poslední ohlédnutí za symbolem Liberecka.

Severočeská jurta, jaci se pásli jinde.

Projeli jsme Hodkovice nad Mohelkou, minuli pěknou zříceninu Frýdštejn, pokračovali na Malou Skálu a odtud na Turnov.

Občerstvení v nádherně opravené restauraci Kovárna. Kamenný interiér připomínal starý hrad. Už jen ta cesta na záchod stála za to ☺.

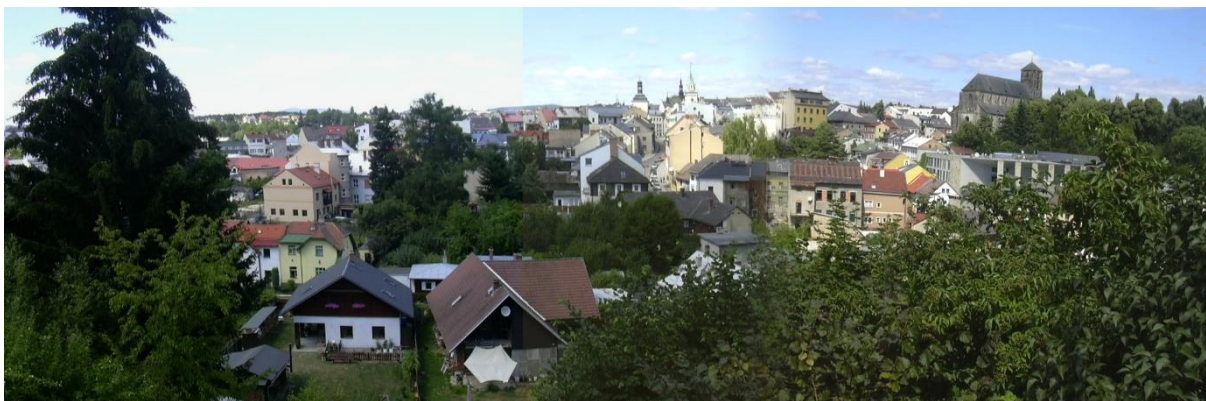
Frýdštejn uprostřed hvozdů.

Po krásném sjezdu jsme se všichni srazili v Malé Skále a dál cesta pokračovala po parádní cyklostezce.

Turnov je podle mne na rozdíl od Liberce docela pěkné město a třešinkou na dortu byla pro nás určitě hvězdárna. Zde jsme se také plánovaně setkali se Slovenským Ebicyklem – ESA. Bylo to srdečné setkání završené společnou momentkou. Hvězdárna samotná, na které nás uvítal pan Aleš Majer, logicky velice úzce historicky spolupracovala s Vývojovou optickou dílnou AV Turnov, o čemž svědčí mimo jiné refraktor 160/2500 s optikou právě z VOD Turnov. Na montáži ze 70. let, která je zase výrobkem turnovských sklářských strojů Dioptra je osazen ještě refraktor Lichtenknecker 150/2250 mm. Nicméně v budoucnu ve zdejší šestimetrové kopuli plánují nahradit tyto dalekohledy velkým Newtonem z produkce pana Drbohlava, který v současnosti slouží na hvězdárně v Jičíně.

Hezké město Turnov

Hvězdárna Turnov v celé své kráse a vozové hradby obou Ebicyklů.

Protuberance a chromosféra

Astrocyklisté ESA

Společná fotografie všech Ebicyklů světa

Hlavní teleskop hvězdárny ↗

Janet a mladší bratříček Sometu Binar

Je-li Ebicyklista snímán, usmívá se od ucha k uchu...

Historický hliníkový refraktor ↗

Kousek po astrozastávce v Turnově následoval první krpálek „pochodový“ v obci Kacanovy. Experimentálně jsme zde zjistili, že nohy bolí, i když tlačím, zato bolest sedíčky ustupuje. Asi letos budeme s Uškou tlačit často ☺.

Za obcí Vyskeř jsme si na doporučení Honzy Balíka, prezidenta naší vozové hradby a Jury Cába, mistra vinařského spanilé jízdy Ebicyklu, udělali malou odbočku a zajeli ku Sobotce, kde stojí lovecký zámek Humprecht. Je krásný, už z dálky viditelný a tak trochu mi připomíná obrovskou Ládínkovu raketu zaparkovanou na kopci v lese. Za 10 Kč jsme si potom mohli projít kruhový balkón a mezi prohlídkami jsme byli vpuštěni i do oválného hudebního sálu. Zde se nás nakonec shromáždilo asi 15 zpěvuchtivých Ebijedinců, kteří svorně naslouchali, kterak zejména Jura Cáb a Honza Balík pěli slovácké lidové písně a bylo to opojné a moc krásné. Na závěr jsme pro Janet ještě všichni zazpívali Johna Browna. Ale to už se na nás dobývali jinak velmi laskaví zřízenci, neboť jim mezi tím skončila pracovní doba a tak jsme sami a rádi museli pokračovat dál. Pak jsme se zastavili krátce v Sobotce na náměstí a koukli se na bustu Fráni Šrámka.

Pekařova brána za Vyskeří je krásné místo lákající ke krátkému zastavení.

Lovecký zámek Humprecht, ala Ládínková raketa. Mistr vozové hradby a mistr vinař Blatnický.

Humprecht zdobí půlměsíc.

No a potom jsme již konečně harcoslavně dojeli do cílového města Jičina, města Valdštejna, ale především pohádek. Na zdejším obecním úřadě mají navíc neobyčejně schopného ajťáka, Roberta Švihu, kterému se daří proměňovat pohádky ve skutečnost a získat pro místní hvězdárnu dotaci více než 10 miliónů korun! Hvězdárna se tím pádem mění k nepoznání. Ještě během tohoto podzimu přibude velký přednáškový sál, nový dalekohled, sociální zázemí. Byly přikoupeny i přilehlé pozemky a bude dostavěno také zázemí pro nejen astronomické, ale také různé přírodovědné kroužky. I když se o tom moc nemluvalo, typuji, že zde za pár let přibude ještě planetárium. Je to radost a požehnání mít takového schopného sháněče finančních

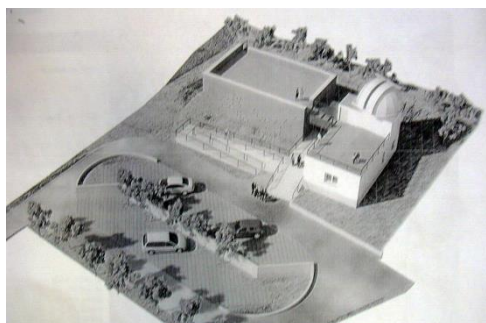
prostředků a vidím to i jako cestu pro svou nynější domovskou hvězdárnu v Prostějově. Snad to zvládneme. Budeme se snažit v tomto napodobit Jičíňáky, astronomy z města pohádky.

Dojezd do cílového Jičína ozdobily nedaleké Trosky.

Jičínská hvězdárna se sice dnes také jevila jako zřícenina, avšak zdání klame.

Vize, která se uskuteční nikoliv do roka do dňa, ale už do konce tohoto roku!

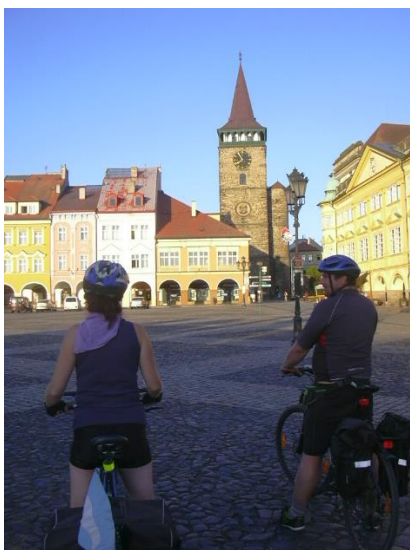

Člověk odpovědný za současný rozkvět hvězdárny, pan Robert Šviha.

Na hvězdárně bude i nový profi dalekohled. Tento půlmetr odcestuje do Turnova.

Ubytování jsme byli v centru města v historické budově staré radnice na hlavním Valdštejnově náměstí. Na večeri jsme si zašli do místní kebabárny, v restauraci jsme si potom dali Kája pivo a Jája pohár se šlehačkou. Inu tandem vybavený dvěma oddělenými hnacími jednotkami si může dovolit ledasjaké divoké pohonné kombinace. Potom následoval briefing a po něm jsme ještě vyrazili do nočních zahrad za náměstí, které zde nechal vybudovat samotný slavný Albrecht z Valdštejna. Ve své době prý Valdštejn ovládal asi polovinu Čech. Sice se mu nepodařilo udělat z Jičína Evropské centrum, ale i tak mu vepsal svůj punc a Jičín je od té doby krásný a plný památek. Stojí za to tohle místo navštívit.

Jičín, město pohádky. Typická věž se od dob Rumcajze vůbec nezměnila.

Večerní briefing.

Z naší noční procházky – historické náměstí osvětlené dorůstajícím Měsícem a věž.

Druhá etapa

(Jičín – Havlovice)

Pondělí 27. 7. 2015

(délka 71,328 km; max. rychlost 56,9 km/h; průměr 16,2 km/h)

Naše ranní Ebiptáče, Daniela Plšková, se ráno překvapeně ptala Vladimíra: „Ty už jsi sbalený?“ Načež ji Vladimír opáčil: „Já jsem ještě ani nevybalil...“

Když jsme s Jájuškou vykoukli z našich pelíšků, spatřili jsme na chodbě filmaře, jak natáčí vstávání našeho polního hejtmana z lůžka. Bylo to hrané přesně dle scénáře jako v hraném filmu, včetně perfektně srovnaných bačkor. Živě si představuji scénu, která rozespálí filmaři utíkají dolů ze schodů, aby požádali hejtmana právě nasedajícího na kolo, aby se vrátil, že v tomto svém časosběrném dokumentu ještě potřebují natočit tu vstávací scénu.

Na staré jičínské radnici se nám spalo příjemně. Nespavci si mohli pročitat knížky Václava Čtvrťka.

Její veličenstvo královna Daniela hodující u ranního Ebibůfetu připraveného na baru.

Pane doktore, až řeknu teď, tak vstaňte pomalu a pokud možno pravou nohou.

Venku to zpočátku vypadalo tak trochu na déšť a meteorologové prý dokonce vyhrožovali zhoršením jinak ideálního cyklistického počasí, ale nakonec se nebe projasnilo do polojasna a bylo opět báječně.

Při odjezdu z nočního kulturního střediska se s námi loučil věčný student, který měl právě přestávku.

Podnikli jsme krátkou projížďku Jičínem.

Pohádkový drak v pohádkovém Jičíně je hodný a nechá se pohladit po čumáčku.

Z Jičina jsme nejprve projeli nádhernou, několik kilometrů dlouhou, Valdštejnovou lipovou alejí a na jejím konci dorazili k Valdštejské lodžii. A zde nás čekalo nečekané setkání s astronomií. Albrecht z Valdštejna sice zřejmě nebyl zrovna nějaký hodňásek, nicméně byl to ohromný boháč, který dal hodně na horoskopy sestavené Johanem Keplerem a tak se zde nachází kus věnovaný právě Keplerově astronomii. Rovněž celá samotná Valdštejská lodžie je vlastně velkým zajímavým exponátem, protože je orientovaná astronomicky, podle východu Slunce během zimního slunovratu. Byla zde též kamera obscura a další zajímavá astronomicko - kartografická hejblata.

Nekonečná čtyřřadá Valdštejnská alej. Zdalipak dojedeme až do úběžníku? Prý se tam potkávají rovnoběžky...

Tak rovnoběžky Valdštejnské aleje se doopravdy neprotínají ani v úběžníku, ani v nekonečnu. V úběžníku na místo průsečíku cudně vykukuje v burce oděná Valdštejnská lodžie.

Do šera lodžie shlíží samotný Albrecht z Valdštejna a má vás na očích ať se hnete, kam chcete.

Výhled z Valdštejnské lodžie do Libosadu. Těsně za živým plotem je železniční přejezd, který tu za Albrechta z Valdštejna také nebyl.

Zeměpisná kratochvíle

Astrologicko – astronomicko – zeměpisná Valdštejnsko – Rudolfínská vzdělávací boudička s překvapením uvnitř.

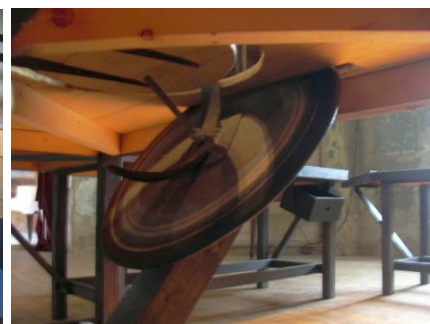
Kamera obscura

Keplerovy sféry z dokonalých těles

Astronomická orientace budovy lodžie, vzhledem k východu Slunce při zimním slunovratu.

No, a protože se Jájuška moje velmi obávala deště, který nám předpověděl i náš Melantrich, nebylo již na co čekat a honem jsme museli spěchat do Kuksu, kam se chtěla Uška moje dostat ještě před prvními kapkami. Úkol zněl jasně – co nejrychleji do Kuksu. A tak jsme jeli, co to dalo, s větrem a mraky o závod. První malou asi patnáctiminutovou odpočinkovou pauzu jsme si udělali asi po patnácti kilometrech pro postupně stále více umdlévající Ušku. Druhé krátké zastavení jsme měli v obci Miletín, rodišti Karla. Jaromíra Erbeny, jehož básně jsou známé tím, že jsou velmi drastické. Malé děti se prý například budí oroseni hrůzou při pomyslení na vizionářský verš z básně Polednice:

„... táta přijde s roboty...“.

Bohužel Erbenův rodný domek měl v pondělí zavírací den a tak jsme se již více o Erbenovi nedověděli, jen jsme tam nahlédli oknem.

Za námi zůstává věznice Valdice

A v tomto domku se narodil K. J. Erben

Kostel se samostatnou věží v Miletíně

Třetí zastávka (delší) byla ve Dvoře Králové nad Labem, v restauraci u Lubinů. Vaří zde báječně, Zdeněk Polrajch by sem klidně mohl přijít do učení a také za velmi přijatelné ceny. Až budeme zase někdy příště v tomto městě, určitě se sem stavíme znovu. Navíc jsme zde přečkali menší deštík. Potkali jsme se zde s Edym Soldátem a jeho věrnou kamarádkou Soňou, alias Sany. Sále sem přijeli trochu provlhlí starší práce Jirka Komrska a Honza Balík. Povíдали jsme si o Honzově cestování po Rusku a návštěvu jsme zakončili vzpomínkami na Iljušinovo organizování vlakových výletů. V této souvislosti jsme dospěli k názoru, že jméno zdejší restaurace nelze jen tak zapomenout (jmenovec byl dobrý kamarád Ilji Šína), stejně jako adresu

kamaráda našeho kamaráda nemilosrdného samaritána Petra Lemeše. Včera při návštěvě noční zahrady v Jičíně totiž popisoval, jak se kdysi domlouval na návštěvě se svým přítelem a když si chtěl napsat jeho adresu, bylo mu řečeno, že si nic psát nemusí, že si ji určitě zapamatuje z paměti. Ta adresa totiž byla – Třída osvobození 68.

V restauraci u Lubinů bylo dobře po těle
a teď nás zase čeká dobře po duchu.

A jak se blížíme ke Kuksu,
objevujeme cestou v obci
Žireč nádhernou kapli.

Taková zář je jen jedna,
odtud až do nedohledna,
no a z něj daleko široko,
proudem se rozlévá baroko...

No a potom jsme již dorazili do Kuksu a užasli nad monumentálními barokními komplexy. Kdysi to bývaly lázně, kde vyvěraly železité prameny. Založil je hrabě Špork, jehož otec byl generál, který se proslavil válčením s Turky, díky čemuž si vydobyl dosti slušné jmění. Kromě lázní zde rovněž postavil skvostný a rozlehlý hospital. Jeho součástí je také překrásná lékárna, druhá nejstarší ve střední Evropě. Návštěva hospitalu stála za to. Paní průvodkyně se krásně přefíkala a tak se návštěvníci mimo jiné dozvěděli, že rod majitele vymřel po moči ☺.

Barokní skvost – hospital v Kuksu.

Monumentální schodiště tvořilo
kdysi páteř lázní. Po zábradlí prý
kdysi tekla minerálka, potom
tam bývaly květiny.
Mě by se líbilo nejvíc, kdyby
tam teklo víno.

Průčelí hospitalu

Cnosti i neřesti shlíží od hospitalu do údolí.

Interiér historické lékárny

Nádvoří hospitalu zdobí sluneční hodiny.

Pohled od hospitalu na bývalé lázně.

Veledůležitou částí hospitalu bývala velká zahrada se záhony bylinek.

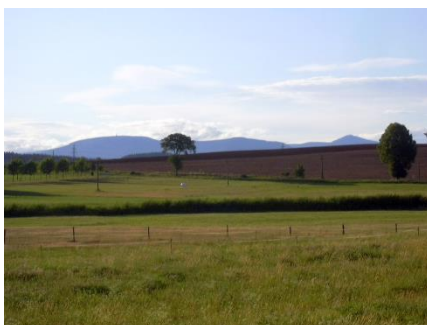
Potom už zbýval jen krátký zbytek cesty přes kopec do Havlovic. Cesta vedla nádhernou krajinou Podkrkonoší a byla zdobena překrásnými výhledy na Černou Horu a Sněžku.

Přírodní slavoobrána deště a Slunce.

Čarokrásná cesta Podkrkonoším.

Vlevo Černá Hora, vpravo špičatá Sněžka.

Volně se produčující fauna Podkrkonoší.

V Havlovicích jsme ještě stihli povečeřet v hospodě u obecního úřadu. Sice zde nevařili, ale měli výborné utopence a ještě lepší tlačenkou. Prakticky se nám ji povedlo zcela vyplnit. Myslím, že jim zůstali toliko dva utopenci a snad ještě nějaké brambůrky. Bylo to pro nás takové malé zadostiučinění po tom hodovnickém debaklu u Ilony Hájkové, kde jsme s plněním selhali na celé čáře. Holt stárneme.

Naše nocležiště v Havlovicích.

Dnes s námi sdíleli nocležní tělocvičnu i naši věrní Ebioři.

Nakonec přišla chvíle, kdy hejtman svolal svojí speciální trumpetkou Ebibriefing, kde byla probírána zítřejší rekordně krátká etapa, zato však doslova prošpikovaná množstvím astronomických zastavení (alespoň pět). Tím pádem budeme muset bohužel ráno vynechat návštěvu malé vodní elektrárny v Havlovicích, kterou Ebicyklu sjednal Iljušín. I tak budeme mít co dělat, abychom to všechno stihli. Takže cyklistice zdar a astronomii zvláště a hurá do pelechu. Před usnutím se v malé tělocvičně ozývalo chrupkání spokojených Ebounů. Kam se hrabe stereo, tohle bylo Dolby Surround z mnoha směrů současně. Štěstí, že nám to s Uškou nevadí a tak jsme se za chvíli přidali.

Ebiblífing a potom šup do hajan.

Třetí etapa

(Havlovice - Broumov)

Úterý 28. 7. 2015

(délka 61,420 km; max. rychlost 60,2 km/h; průměr 14,3 km/h)

Pokus si myslíte, že země astronomům zaslíbená jsou vrcholky Havajských, nebo Kanárských ostrovů, nebo Chilské Andy, nenechte se mýlit. Československo je část Zeměkoule s vůbec největší koncentrací hvězdáren, takže právě toto je podle mne celosvětový astronomický ráj. Konec konců, díky tomu lze také vůbec pořádat naši spanilou Ebicyklojízdu. A severovýchodní kout Čech, má určitě nejvíce hvězdáren na kilometr čtvereční, takže je zde koncentrace hvězdáren nejhustší z nejhustších. Celkem jsme dnes tím pádem měli možnost navštívit pět hvězdáren a jedno místo dopadu meteoritu, přičemž jsme ještě jednu hvězdárnu a jedno dopadové místo meteoritu nestihli a vynechali.

Také dnes se nám na nebi ukázala naše nejbližší hvězda a spolu s modravou oblohou slibovala hezký den.

Jájuška vyráží do nového dne se startovním číslem „30“.

Krytý dřevěný most přes řeku Úpu v Havlovicích.

My s Jájuškou ctíme jedno z pravidel Ebikodexu a vyjíždíme k nejbližší hvězdárně, tzn. do Úpice, i když v letošním itineráři tento svatostánek sluneční astronomie chybí. Vyšlápli jsme si kopeček a zjistili, že na úpické hvězdárně právě probíhá tzv. ÚLET (Úžasný Letní Tábor), který pro děti pořádá ÚDIF (Úžasně Divadlo Fyziky). Bylo fajn je pozorovat a já si říkal, jak to pěkně na té úpické hvězdárně tepe. Čekali jsme zde asi do půl desáté, abychom pozdravili ředitele Marcela Bělíka a v tom mezičase si prohlédli nové astronomicko – technické počiny, jejichž ideovým a mnohdy i praktickým otcem byl Ruda Novák z Brna. Jednalo se například o webkameru sledující chod oblačnosti, ale zdaleka nejzajímavější byla plně automatizovaná pozorovatelná vybavená Newtonem 200/800. Tato pozorovatelná je automatizovaná dokonce do té míry, že ani nemá dveře! Protože jsme na hvězdárně nebyli ohlášení a Marcela Bělíka jsme chtěli toliko překvapit, nakonec jsme museli odjet dříve, než se vrátil z Úpice. Holt to už je riziko neohlášených návštěv.

Hvězdárna Úpice

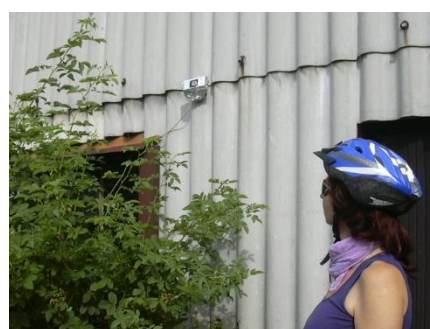
Ranní rojení ÚLEťáků

Rudolfova automatická bezdvéřová observatoř

Plně automatický telekop - Rudolfoskop

Rudolfova webkamera – viz.

<https://www.youtube.com/user/ObservatoryUpice>

Další zajímavostí Úpice jest škola, do které chodili bratři Čapkové.

Nejstarší dřevěná zvonice v ČR a před ní stojící socha krále Davida ve Rtyni v Podkrkonoší.

A potom už přišla na řadu Rtyně v Podkrkonoší, v ní jednak nejstarší dřevěná zvonice u nás, ale zejména pan Jiří Drbohlav, znamenitý výrobce kvalitní astrooptiky i celých přístrojů. Bylo to neobyčejně srdečné setkání. Paní Drbohlavová nám uvařila dobrou kávu a pan Drbohlav se zajímal o dění na naší prostějovské hvězdárně a mám tímto pozdravovat našeho bývalého ředitele RNDr. Jiřího Prudkého. Pokud se týká jeho hvězdárny s jeho obřím dalekohledem, je situace i nadále vážná. Nachází se totiž na pozemku, ke kterému nemá přístup. Navíc se u jeho hvězdárny zhoršily světelné podmínky. Ale říkal jsem si, že zaplať pánbůh, že hvězdárna vůbec stojí, po našem rozhovoru před dvěma roky jsem měl pocit, že situace je natolik vážná, že ji bude muset odstranit. Dobrá zpráva ale naopak je, že ve stopách pana Jiřího Drbohlava pokračuje jeho syn, takže výroba kvalitních dalekohledů značky Drbohlav bude pokračovat a bude možné si je objednat i za desítky let. Česká firma žije!

Známa observatoř skrývající obří teleskop.

Návštěva u pana Jiřího Drbohlava a jeho paní.

Transportní bedna ukrývající kotouč na dvoumetrové zrcadlo.

Asi v poledne jsme potom pokračovali na Polici nad Metují. Z nedostatku času jsme minuli pozorovatelnu astrofotografa pana Hovada. Před dvěma roky jsme jej již nestihli, letos také ne, tak snad příště. Jen velmi krátce jsme se zastavili v Hronově, rodišti Alojze Jiráska, minuli jsme též jistě velmi zajímavé muzeum stavebnice Merkur na náměstí v Polici nad Metují.

Malebné zákoutí v Hronově.

„V chaloupce této narodil se Alois Jirásek 23. srpna 1851“

Kdepak Paříž, Police nad Metují!!!

Ale za to jsme přijeli právě včas k domečku kryjící dalekohled Dobson 420/1750 z produkce pana Drbohlava. Místo na mezi, kde se tato pozorovatelná místního astroklubu nachází, jsme našli relativně snadno dle do dále se nesoucího hlaholu našeho Ebinároda. Tato pozorovatelná, provozovaná místním astronomickým kroužkem, nám také poskytla útočiště před deštěm.

Pozorovatelná v Polici nad Metují

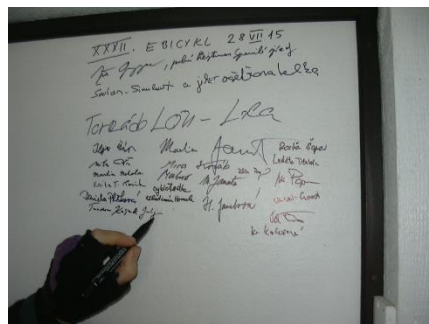

Hlavní teleskop pod odjížděcím domečkem, do kterého se za deště vmáčkli prakticky všichni vpravo podepsaní Ebicyklisté.

← Naši hostitelé

Univerzální fotografický stolek a občerstvení

Pokračovali jsme na území Broumovska, pohádkově krásného koutu naší země za horami (chtělo by se skoro říci za devatero horami a devatero řekami). Při stoupání na Broumovské stěny jsme nad zdejšími krásnými voňavými loukami naposledy zahlédli po levoboku Sněžku. Také jsme se zastavili na jídlo v restaurantu U Generála Laudona a přišlo nám velmi vhod.

Restaurant U Generála Laudona za Pěkovem

Vjíždíme na Broumovsko. Překrásné louky, lesy a v dálce silueta Sněžky.

Překonali jsme hřeben Broumovských stěn, na jehož vrcholu se nachází kamenné hříby. Než jeden takový hřib vyrostе, trvá to podle RNDr. Václava Cílka statisíce let. Bohužel na ně letos nezbyl čas, ale až tudy pojedeme příště, určitě si ve zdejších lesích zahoubaříme.

Následoval krásný sjezd z pískovcové lavice Broumovských stěn až na kraj Broumova, kde se nachází údolní hvězdárna pana Katzera. Sraz jsme měli v 15:00 hodin a právě v tu chvíli jsem si vzpomněl na soukromou hvězdárnu pana Brablce v Kytlici, která byla postavena rovněž v údolí. Hvězdárna pana Katzera stojí v poměrně ostrém svahu a je naprosto jedinečná. Hlavní observatoř je totiž originálně řešená kopule s malou základnou, která se otáčí i s křeslem pozorovatele, takže to tak trochu připomíná princip teleskopu nové generace (NTT) na ESO La Silla, kde se rovněž otáčí celá budova i s pozorovatelem. Hvězdárna je umístěná v překrásné zahradě, která je zase dílem paní Katzerové. Pan Katzer se svou ženou a synem pro nás připravili pohoštění a dokonce nás pozvali na exkurzi do svého domku. Pan Katzer je i ve svém vyšším věku velice činorodý a šikovný člověk, spoustu věcí zde vyrobil sám a já si říkal, že to snad ani moje Jájuška zlatá neměla vidět, aby o mě neztratila veškeré iluze ☺.

Dům pana Katzera je obklopen překrásnou zahradou.

Pan Katzer a jeho syn coby pokračovatel astrotradice rodu Katzerů.

Unikátní kopule.

Hvězdárna se skládá z kopule a pozorovatelný s odsuvnou střechou.

Hlavní dalekohled kopule.

Jedinečné zvedací pozorovací křeslo.

Dalekohled pod odsuvnou střechou.

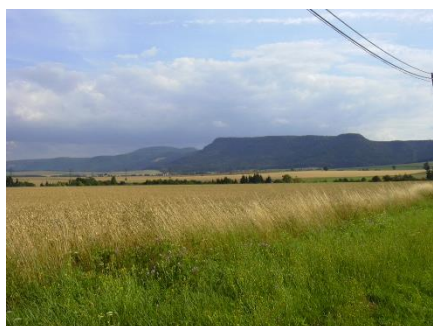

Krásný historický fotografický objektiv.

Pohon dalekohledu s magnetickou spojkou je možná světovým unikátem.

Od hvězdárny pana Katzera jsme si odskočili na prohlídku další soukromé hvězdárny, do nedalekých Křinic, sraz byl stanoven na 17:00 hodin. Navíc se na okraji této obce nachází dopadové místo meteoritu z roku 1847, které nám rovněž nesmělo uniknout. Hvězdárnička v Křinicích je další zajímavá stavba s důmyslně vymyšleným systémem otevírání střechy. Hvězdárnička patří panu Čestmírovi Černému, se kterým jsme se setkali již na pozorovatelně v Polici nad Metují a který se o nás také vzorně postaral, pokud se všelikerých dobrot a nápojů týče. Hlavním dalekohledem hvězdárničky je Schmidt-Cassegrain o průměru 200 mm na montáži od pana Drbohlava a pan Černý jej využívá například pro astrofotografii.

Broumovské stěny cestou do Křinic.

Křinická observatoř pana Černého dokořán.

Čestmír Černý versus zvědaví Ebouni.

Líc baterie dalekohledů

Rub dalekohledů.

Lukulské, alias Křinické hody.

Lajkové asi stejně nikdy nepochopí, co my astronomové na těch hvězdách pořád máme...

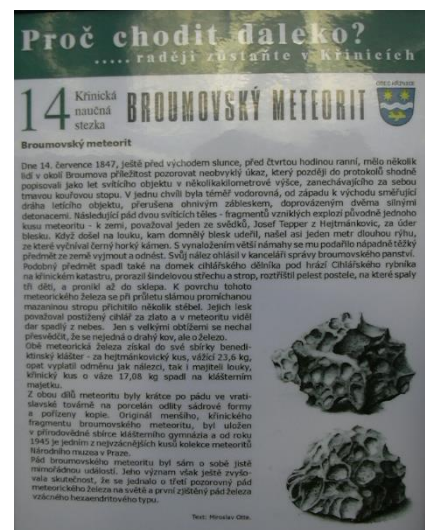
Křinická hvězdárnička v obležení Ebipyklů.

Nakonec nás pan Černý nasměroval na místo dopadu Křinického alias Broumovského meteoritu, ale to už jsme museli pospíchat, protože v 19:00 hodin začínala přednáška našeho polního hejtmana Jury Grygara v Science café v areálu Broumovského kláštera.

Mateno zkoumal dopadové místo tak neobvykle pečlivě, až se mu povedlo najít ještě jeden úlomek meteoritu!

Důkazem bylo, že byl stále ještě teplý.

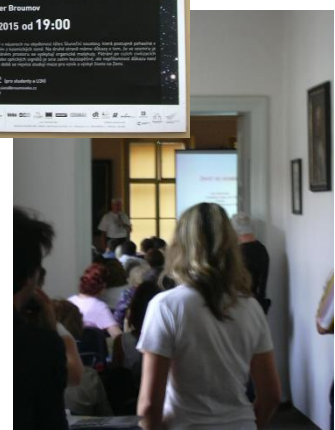
Bohužel, do Science Café jsme přišli právě na čas začátku přednášky, což je však v případě přednášek Jury Grygara už pozdě a do místnosti, kde probíhala přednáška, se již prakticky nebylo možné dostat. Zájem místních byl převelký a tak jsme jenom kdesi v dálce za mnohohlavým obecnstvem zahlédli postavu našeho přednášejícího hejtmana.

Ebicyklisté před branami krásně opraveného a rozlehlého Broumovského kláštera.

Přes spoustu živých organismů nebylo možné se dostat blíže ☹

A tak jsme se raději vydali ubytovat. V minulosti jsme již nocovali v pozorovatelnách pod dalekohledy, v přednáškových sálech, ba i v lodi kostela, ale myslím, že přímo v klášteře to byla dnes úplná premiéra. Pokud se týká Broumova, jedná se o barokní skvost, který si podle mne nezadá s jinými vznešenými světovými památkami. Speciálně pro nás uspořádali místní noční prohlídku benediktínského kláštera a ta byla úchvatná. Prohlédli jsme si místní Turínské plátno, nádherně vyšíváná kněžská roucha a přenádhernou loď zdejší baziliky. Rovněž výklad průvodce byl neobyčejně zasvěcený a zajímavý a noční atmosféra propůjčila celé prohlídce punc tajemna. A potom se šlo do hajan. Po vyřešení menší potíže s čipy pro vstup jsme se dostali do ubytovací části kláštera a ti kteří si připlatili, dokonce mohli obývat klášterní cely, kde dříve bydleli mniši a mít je jen pro sebe. Broumovský klášter je nádherný obrovský historický komplex, ale říkal jsem si, že pokud se týká ubytování, je to ubytování hotelového typu a to je asi škoda. Mohli podle mne provést rekonstrukci trošičku citlivějším způsobem, aby to více navazovalo na starou mnišskou tradici a více to tu vonělo starými časy. Monumentální klášter si o to přímo říká a patrové postele mniši neznali.

Kopie Turínského plátna z roku 1651

Ručně vyšíváné kněžské roucho

Strop klášterního kostela svatého Vojtěcha podle návrhu Dientzenhofera

Úžasný strop klášterní knihovny

Skvostné čelo lodě kostela

Střední část konventu a relikviář

Chodby v hotelové části kláštera

Mnišská cely s patrovou postelí

Čtvrtá etapa

(Broumov - Jeseník)

Středa 29. 7. 2015

(délka 109,730 km; max. rychlost 61,4 km/h; průměr 16,2 km/h)

Dnes se láme Ebicykl, je středa, střed Ebicyklu. Čeká nás snídaně v Broumovském klášteře, každý si bral, co klášter dal a tak se nám nakonec povedlo klášter vyplenit. Místní benediktýni se věru ještě mají od Ilony Hájkové co učit.

Úspěšné plenění klášterní jídelny

A ve stylu husitských spanilých jízd opouštíme vypleněný Broumovský klášter

Naše skupinka před legálním překročením státní hranice

Výpad do zahraničí:

Kdo by čekal na severu v zahraničí nějaké závěje, iglú, sněhuláky, či jinou severskou exotiku, byl by dozajista zklamán. Jediný rozdíl mezi naší republikou a Polskem spočívá ve vzhledu dopravních značek a dle zpráv od Ilji Šína též v lokomotivách Taurus, kterým říkají Husárs. A také se v Polsku v daleko větší míře než u nás nabízí agroturistika, což by podle mne mohla být dovolená ve stylu – od svitu do mrku tvrdě makám na polu ☺ (takže mají levné potraviny).

Před touto cedulí musí podle mne každý kamionák zastavit.

Jájin první velký polský zářez na pažbě:

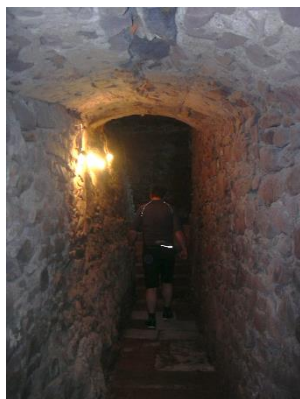
První zastávku v tomto zahraničí - nezahraničí jsme udělali ve Dvoru Sarnem, kde nás zlákal sice poněkud zanedbaný, ale zato poměrně rozsáhlý zámecký komplex stojící hnedle vedle silnice. Jelikož v místě právě probíhaly záchranné stavební práce, byla brána do zámku odemčená a otevřená a Jájuška moje všetečkovitá podnikla ihned průzkumnou a objevnou cestu do útrob tohoto středověkého stavení. Dostala se velmi hluboko, ba co dím vysoko a vystoupila po věžním schodišti až těsně pod střechu, aby nám následně ohlásila, že jsou tam obrovské prostory a krásné klenby, ale že pokud sanační práce nebudou postupovat dostatečně rychle, že jim možná celý krov spadne na hlavu. Nicméně v sousední krásně vymalované okrouhlé zámecké kapli učinila zásadní objev. Právě zde totiž nacvičovala skupina hudebníků z různých míst západní Evropy na zítřejší koncert. Tak jsme se tam vypravili podívat se i my s Iljou. A skutečně. Kaple byla nádherná, zvuk se v ní krásně nesl a hudebníci navíc hráli na zvláštní zahnuté historické píšťaly a hráli opravdu virtuózně. Také nás pozvali na koncert. Škoda jen, že již zítra budeme daleko odtud, myslím, že bychom se jinak asi nechali zlákat, tato hudba v prostředí této historické kaple mohla být naprosto fenomenální.

Dwór Sarny - Scharfeneck

Zámecká věž, notně již nahlodaná časem.

Do zámecké kaple vede ponurá chodba.

Jájušce zahály virtuózky, mě a Iljovi zase virtuóзовé.

Oválná kaple má perfektní akustiku, stejně jako na zámku Humprecht.

Pokračovali jsme dál zemí našich severních sousedů, která je k nerozeznání od té naší. Konec konců po staletí, až do doby Marie Terezie, patřilo toto území k naší monarchii a stopy tohoto sounáleženství jsou zde znát doposud.

A jak jsme tak jeli dál, v celku náhodou jsme se zastavili na zámku Kapitanowo. Nejprve jsme si mysleli, že to bude jenom takové krátké zastavení a pouhá obhlídka zříceniny, ale nakonec se z toho vyklubal jeden z největších kulturních zážitků na letošním spanilém Ebicyklu. Když jsme stáli u zámku, všimli jsme si člověka, který na nás mával z balkonu a který potom za námi sešel dolů. Zval nás dovnitř a tak jsme se domluvili na ceně 150 Kč za tři osoby s tím, že to může být prohlídka na půl hodiny, nebo také na pět hodin, záleží prý čistě na nás. Uvnitř hradu bylo malé nádvoříčko a dvě schodiště. Jedno vedlo do opravované ruiny a druhé do obydlené

části hradu, kde tento člověk bydlel. Mluvil sice polsky, ale bylo mu bezvadně rozumět. Přesvědčil nás, že celý hrad žije. Nejprve nám ukázal středověkou skříň, která žije, protože je v ní oblečení. Potom historickou postel, ve které se spí i velmi staré předměty denní potřeby, které se stále používají. Tento hrad je v mnoha ohledech jedinečný, například některými stavebními prvky, ale co je na něm nejcennější, především doslova a do písmene, díky současnému majiteli, který je současně také archeolog, žije.

Příjezd k zámku Kapitanowo.

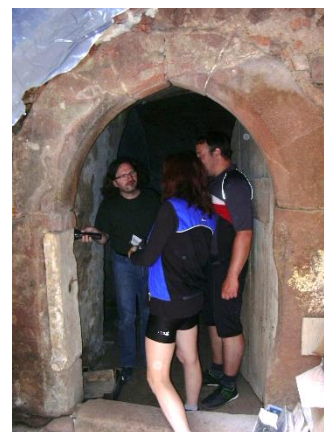
Ani z druhé strany nevypadal zámek nic moc.

Hradní slepice, neboli kura zamekowa.

Historická lednička. Do levé zavřené části se vkládal led.

Vítejte a neváhejte vstoupit! Toto je vchod do hladomrny.

V posteli v pozadí se spí, křesla si přejí, aby se v nich sedělo. Jen tato podkova se už nepoužívá, jedná se totiž o prodloužený ostřenný model pro bojové koně.

No a potom jsme pokračovali na Klodzko. Bohužel jsme již po návštěvě Kapitanowa neměli moc času, ale přesto si nebylo možné nevšimnout mohutných zdí klodzské pevnosti, velice podobné Josefově, nebo Terezínu. Bylo vidět, že to ve stejném duchu vybudovala také zřejmě císařovna Marie Terezie, ale stejně jí to nebylo nic platné, protože o Klodzko stejně během sedmileté války s Pruskem přišla. A od té doby je to zahraničí, stejně jako je pro mladou generaci dnes zahraničí Slovensko. Projeli jsme středem města, nahlédli do honosného kostela Nanebevzetí P. Marie, založeného arcibiskupem Arnoštem z Pardubic, který je současně nejstarším v Klodzku, udělali si fotku na historickém mostě a potom pokračovali zase dál.

V Klodzku jsme se my a Ilja setkali s Honzou Balíkem, Petrem Lemešem a Janet a udělali si na hlavním náměstí společnou momentku.

Ani tyto mohutné zdi pevnosti nepomohly Marii Terezii uhájit Kłodzko pro Rakousko.

Příchod na kamenný most přes Kłodzkou Nysu.

Ze strany to vypadá jako začátek Karlova mostu.

Papež František na nejstarším kostele Kłodzka.

Kostel Nanebevzetí P. Marie v Kłodzku se skvostnou síťovou klenbou.

Z Kłodzka se nám na naše území moc dobře nejelo. Silnice měla sice docela slušný povrch, ale zato byla naprosto šíleně frekventovaná a prohánělo se po ní kromě aut takyspousta kamiónů, mnohdy ne zrovna ohleduplně. A tu se projevila opět výhoda našeho dvouoře. Vždycky, když se za námi objevila nějaká ta kamionová příšera, Jájuška ji nahlásila a vzápětí jsme se ocitli zaparkovaní v bezpečné škarpě. Jen jsem měl strach, abychom tam nechytli nějaký defekt.

Na obzoru oblý Králický Sněžník, neboli Śnieżnik Kłodzki.

Orlické hory z polské strany.

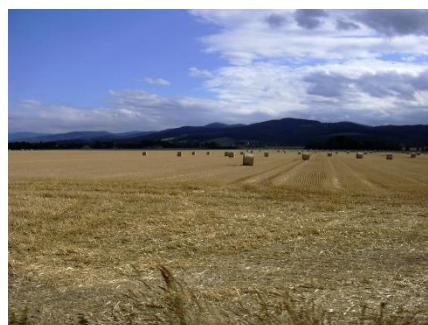
Konečně jsme dojeli do města Złoty Stok, přehouppli se přes hranice do Bílé Vody a odtud pokračovali po vedlejší silnici na naší straně hranice, která se k cyklistice hodila mnohem více, než silnice hrůzy mezi Klodukem a Złotym Stokem v Polsku. Jeli jsme těsně kolem státní hranice, patníky na levé straně byly současně hraničními kameny, takže pozdní třešeň, která u silnice lákala k ochutnání, již byla v zahraničí. Ještě že máme ten Šengen, veliký to výdobytěk EU!

U kláštera piaristů v Bílé Vodě.

Bílá čára na levém kraji silnice je současně státní hranice. Tento dům již náleží k polské obci Goszów.

Pohoří po pravoboku jsou Rychlebské hory. A za jejich hřebenem je také Polsko. V dále již vykukují Jeseníky.

Celé pohoří Jeseníky jsme objeli ze severu, abychom se vyhnuli stoupání do Lázní Lipová. Naše cesta nás tím pádem zavedla přes Javorník do rodiště našeho polního hejtmana. V Bernarticích jsme odbočili doleva a sjeli z kopce, a aniž bychom museli žádat o jednodenní trvalý pobyt, aby nám byl umožněn malý pohraniční styk, jako při první naší návštěvě, dorazili jsme opět k Polsku. Záhy jsme tedy dnes ještě jednou atakovali polské hranice a navštívili rodné místo našeho polního hejtmana v Dziewietlicích.

Kostel Sv. Petra a Pavla v Bernarticích.

Neštěstí nechodí po horách, nýbrž po lidech. Honzovi Balíkovi se vybořil plášť zadního kola.

Rodiště našeho polního hejtmana.

Někde za touto dlažbou kdysi vedly koleje. Dnes zde zbyla jen stará rozpadající se věž, která sloužila nejprve pro doplňování vody lokomotivám a později jako hraniční hláska.

Staré nádražní skladové budovy bez kolejí.

Potom jsme nasedli opět na naše oře a pokračovali přes Vidnavu dál po hraniční silnici s Pradolínou Wroclavskou po levoboku.

Náměstí ve Vidnavě

Čapí manželský trojúhelník

Na odbočce do Jeseníku cikánský dům, který svým vzezřením říkal jasně - nezastavovat! Kdyby se zde narodili byt' geniální děti, měli by určitě neuvěřitelně složité se vymanit z tohoto místa a plně v životě uplatnit svůj talent. Je to místo, které mi velmi připomnělo podobná místa na východním Slovensku.

Město Jeseník nás uvítalo malou přeháňkou. Ale nezmokli jsme. Deštík jsme přestáli v přístřešku restaurace v družné debatě s místními zákazníky.

A konečně je tu nocležní škola a v té už nám déšť nevadí.

K večeři byla kuřátka a další dobroty, mňam!

Historický refraktor

Klubovna s teluriem made in Poland

Kopule školní hvězdárny o průměru 3,5 metru skrývá Cassegrain o průměru 300 mm z produkce pana Drbohlava. Průvodcem nám byl vedoucí místního astrokroužku pan Pavel Klásek.

Jeden ze starších menších školních dalekohledů.

Porada před zítřejší etapou, kterák mimo jiné zatočiti i se zákeřnými bacily.

Pátá etapa

(Jeseník – Vrbno pod Pradědem)

Čtvrtek 30. 7. 2015

(délka 34,547 km; max. rychlost 41,3 km/h; průměr 11,0 km/h)

Krátká a veskrze odpočinková etapa. Ale náš dvouoř začal být stále více nemocný. Hned po ránu jsem sice vyměnil duši v předním plášti, ale to nebylo vše. Dříve si jen tak občas v přední části vrznul, ale cestou do Rejvízu nám už vrzalo přední kolo stále neodbytněji. Marně jsem mu domlouval, marně jsem jeho nařikání zkoušel odstranit utahováním špic předního kola, no nic nepomáhalo. Nicméně kolo jelo a tak jsme pokračovali dál.

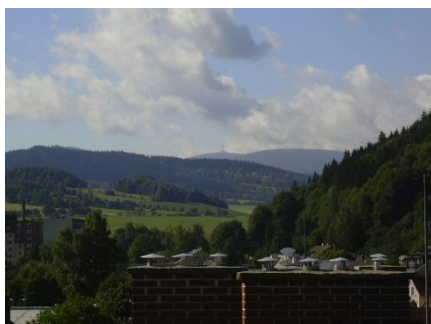
Ráno na terase vedle kopule školní hvězdárny.

Povídání s panem Kláskem o životě v Jeseníku.

Dvojice zrcadel hledících do nekonečna... →

Pohled na nejvyšší horu Praděd z terasy u kopule.

Máte problém (např. s Ebiořem?),
pohláďte si medvídku mývala!!! Je to všetečka.

A takto nějak vypadá nekonečno
(je však skryté za zatáčkou).

Náš dvouoř přišel během noci o svoji duši...

Jak je takové opravování nakažlivé. Opravuji já,
opravují další, za chvíli opravují úplně všichni.

A po zdařilé oří operaci následuje
zasloužený Ebi odpočinek.

Cestou nás upoutaly astrokilometrovníky (či lépe světelné
chvilky). A potom následovalo veliké překvapení, které si pro nás
připravil Vatikán II a jeho malá kamarádka. Jednalo se o velikou
hostinu, naprosto nečekanou a úžasnou! A snad stejně úžasný byl
způsob, jakým se zde Vatikánovi povedlo vybrat právě toto místo.

Nejprve prý vyvěsil cedulky s délkovými údaji ve světelných rocích (3×10^{-13} LY, potom 2×10^{-13} LY a nakonec 1×10^{-13} LY a 10^{-14} LY) a tam, kam to vyšlo, požádal majitelku domu v Rejvízu, zda by mohl u nich před domem pohostit asi tak 50 lidí. A světe div se, bylo mu vyhověno!!! Takováto událost se může přihodit snad jenom na EBI. Ve vleku svého auta přivezl lavičky, gril, bečku piva a vytvořil tak luxusní občerstvovnu pod širým nebem, alias Ebibűfet de luxe. Vatikánovi patří neskonalý dík a jeho vyjednávacím schopnostem neskonalý obdiv. Dík také patří pánovi a ještě jedné asi 10-ti leté treperendě, kteří Vatikánovi pomáhali. Myli talířky, porcovali buchtičky atd.

Restaurace Rejvz známá díky židlím s podobiznami a rejvízskými borůvkovými knedlíky.

← Avšak díky astrokilometrovníkům jsme restauraci Rejvz tentokrát minuli a bylo to tak dobře.

V družné náladě jsme v této Vatikánově oáze strávili několik hodin. Nakonec jsme mu alespoň pomohli celou jeho naprosto skvěle vybavenou občerstvovnu sbalit a uklidit, aby byla majitelka přílehlé nemovitosti plná pouze a veskrze kladných dojmů.

Nečekané zastavení se stalo pro většinu Ebicyklistů hlavní atrakcí dne.

Hlavním organizátorem byl Vatikán II alias Pavel Pokorný.

Lavičky, stolky, pípa, gryl, dobroty a pochutiny pevné i tekuté, Vatikánův velký pomocník i malý pomocníček, to vše byla překvapení nad překvapení.

Na Sluníčku bylo krásně a někteří Ebicyklisté byli tak plni dojmů, že vypadali jako po stopadesátikilometrové etapě v kopcích.

Co se legendárních knedlíků týče, v restaurantu Rejvíz vybavené židlemi s osobitými opěradly, se pohoršili. Už ty knedlíky flákají. Místo borůvek uvnitř jsou to jen normální knedlíky polévané a tak jsme si našli restauraci na Paloučku, kde dělají klasické knedlíky, borůvkami plněné.

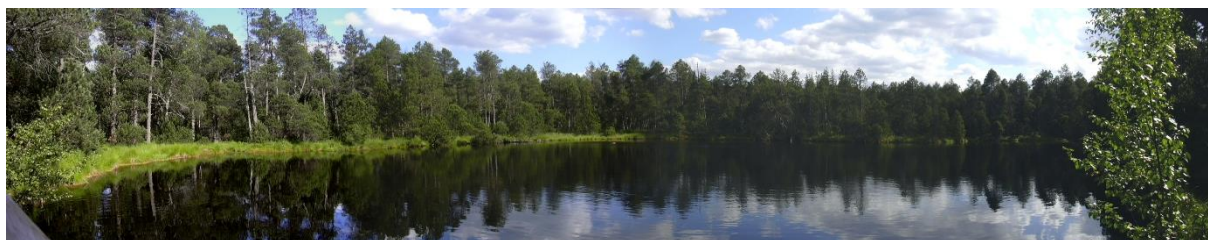

Restaurant Na Paloučku se osvědčil.

Takto vypadají borůvkové a meruňkové knedlíky, jak jsme si představovali.

Při odjezdu jsme si ještě s nemilosrdným samaritánem Petrem Lemešem, jeho Janet a Honzou Balíkem odskočili prohlédnout Velké mechové jezírko a potom už tradá s větrem, nebo spíše s lehkým vánkem o závod do údolí, směr Vrbno pod Pradědem.

Velké mechové jezírko

Koupání zakázáno a kachničky si klidně plovou.

Všude po okolí vedou přes rašeliniště dřevěné chodníčky.

Pozoruhodný pomník 1. světové války je dílem jesenického sochaře Engelberta Kapse.

Technická památka - bývalá Lorencova huť v údolí lapků z Drakova.

I přes natvrdo utažené špice totiž vrzání předního kola neustávalo a ve Vrbně jsem nakonec zjistil, že nám praskla přední vidlice a to na obou stranách u návarků, na kterých drží kolo. Prostě oboustranná fraktura. Měli jsme štěstí, že nám při sjezdu z kopce dolů kolo neupadlo úplně a že jsme ve zdraví přežili. S tímto se nedá pokračovat dál, to by bylo o život a je bezpodmínečně nutné to opravit. Jenže je již pozdě a žádného kolaře již touto dobou nestihneme. Budeme muset tuto štrapáci vyřešit zítra.

Na Ebicykl se dnes asi chytla nějaká viróza. Jura Grygar dnes ani dokonce nejel na kole, ale využil služeb železnice. My jsme řešili tuto nebezpečnou virózu Becherovkou na hřišti za nocležní školou, během tzv. speciálního večerního briefingu prostějovské hvězdárny. Byly to hezké chvíle, ale je fakt, že někteří se léčili Bechrovkou až přespříliš. Ale bacily neměly šanci.

Náš oř jest také vážně nemocen. Příčina vrzání a současně téměř fatální Ebiprobém odhalen...

Moje přeléčená Jájuška nevidí situaci zase tak černě.

Briefing prostějovské hvězdárny byl úplné sanatorium.

Přeléčený Karlásek řešící opravu vidlice tandemu již nalézá řešení.

Opravdový Ebibrífing seriózně řešící jakou cestou se zítra dát.

Šestá etapa

(Vrbno pod Pradědem – Pustá Polom)

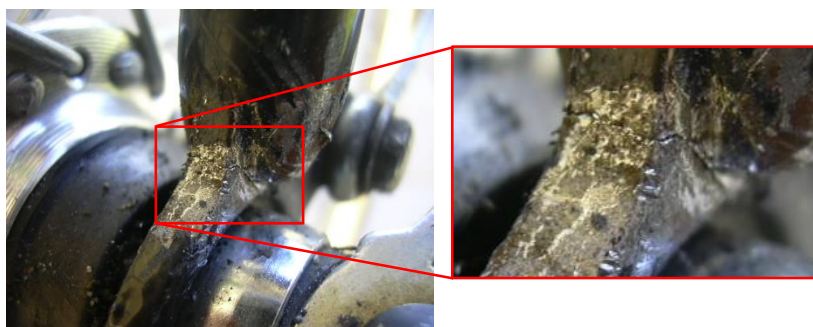
Pátek 31. 7. 2015

(délka 90,5 km, ostatní údaje neznámé, nefungoval nám cyklometr)

Ranní vstávání ve Vrbně pod Pradědem bylo nesnadné a více než dobrodružné. Jednak jsem ještě trochu cítil následky speciálního briefingu prostějovské hvězdárny, který proběhl předchozí večer na hřišti, a také bylo nutné bezodkladně vyřešit naši prasklou vidlici. To se nám nakonec podařilo díky ochotě a dobrotě místních hodných lidí.

Nemocný tandem u nocležní tělocvičny.

Po oškrábání barvy vypadá fraktura ještě hůře.

Nejprve jsme zkusili nejbližšího kolaře u školy, pana Petra Chreňu. Přestože otevíral až v 10:00 hodin a předtím měl ještě nějaké zařizování na úřadech, podíval se ráno do svého skladu a zjistil, že vidlici, kterou bychom potřebovali, bohužel nemá. Nicméně, poradil nám jiného kolaře na opačné části Vrbna, který otevíral už v 9:00 hodin. Ani ten však potřebnou vidli neměl, nicméně zjistil, že bychom pochodili u jeho přítele - kolaře v Bruntále. A tak jsme se vrátili ke škole a s naším nebeským hydromechanikem Jirkou Krejsou a s Honzou Balíkem začali plánovat, jak bychom nejlépe zkombinovali naši cestu do Bruntálu s vozovou hradbou. A v tom se objevil náš anděl, který nás zachránil. Jednalo se o pana Pytelu, učitele fyziky a horolezce, který jel právě na svém kole Favorit kolem, lézt někde do jesenických skalisek. A tento dobrý muž nám poradil, že nedaleko má dílnu pan Bohumil Mrázek, výrobce kol i tandemů a ten nám možná vidlici odborně svaří, pokud to ovšem vůbec bude možné. Zajel s námi k němu a jen se otevřely vrata dílny, spatřili jsme polotovary duralových rámců tandemů zavěšených pod stropem, které v porovnání s naším ořem vypadaly jako z jiné planety. Pan Mrázek našeho oře zhodnotil, že se na něm také dá jezdit a co se naprasklé vidlice týče, definitivní verdikt měl vyřknout jeho zkušený technik. A tak jsme chvíli čekali před dílnou, v mezích sundali přední kolo a bavili se s pány Pytelou i Mrázkem o kolech, Ebicyklu, životě a vůbec. A v tom si pan Mrázek uvědomil, že ve Vrbně je ještě jeden člověk, který by nám mohl pomoci. Jednalo se o pana Mlynáře a prý se ho máme zeptat, zda u něj na půdě neleží nějaká stará vidlice, která by se nám hodila. A tak jsme v rámci Vrbna ještě jednou popojeli a setkali se s panem Miroslavem Mlynářem, jak jsme se později dozvěděli - otcem veleúspěšného Zdeňka Mlynáře (mistr světa v cyklokrosu, vítěz Kriterijní ligy, vítěz Brno-Bíteš-Brno, vítěz SP ve Wortegem-Petegemu, reprezentant od roku 1994 až doposud, jezdí za Max Cursor) a vedoucím cyklistického klubu ve Vrbně, líhně špičkových cyklistických závodníků. Pan Mlynář byl úžasný a skvělý člověk. Už když jsme dojížděli k jeho domku, čekal na nás za

plotem připravený rám s vidlicí, kterou jsme si mohli odmontovat. Jenže nám nepasovala, favorit v minulosti vyráběl více velikostí rámu. A tak sundal ve stodole ze stěny jinou starší kostru oře typu Faforit F1 a tato vidlice nám již sedla perfektně. Dokonce byla vybavena návarky na brzdy a já si říkal, kterýpak reprezentant asi kdysi na tomto kousku trénoval. A tak jsme v družné debatě o cyklistice a závodění i o Ebicyklu montovali a montovali...

A už zase montuju. Náš oř vyžaduje neustálou údržbu.

Oprava kola pod dohledem trenéra reprezentace, pana Miroslava Mlynáře.

Sbírka cenných mistrovských trofejí.

Něco musí umřít, aby jiné mohlo žít – starý závodnický speciál a smrtelně raněná vidla.

To vše pozorovalo z nebezpečné blízkosti koťátko.

Už je to uděláno, už je to hotovo!

Pan Mlynář nám uvařil i dobrou černou kávu, což je náš povolený doping. Budeme ho potřebovat, protože z Vrbna vyrážíme na trasu dnešní etapy až asi o půl druhé a čeká nás 82 km!

Jeli jsme, co to dalo, prakticky bez zastávek, stále po proudu řeky Opavy. Bylo štěstí, že etapa byla dost rovinatá a po cestě nebyl žádný kopec. A tak nám cesta pěkně ubíhala. Škoda, že nám nefungoval cyklometr, myslím, že dnes bychom překonali rekord v průměrné rychlosti.

Jednu z krátkých občerstvovacích zastávek jsme udělali na moc hezkém náměstí v Krnově a potom pokračovali po moc hezké cyklostezce dál na Opavu.

Hezké náměstí v Krnově s radnicí. A potom už tradá na Opavu po parádní cyklostezce.

Za takových 50 let se už na této cyklostezce neprostrčí mezi stromy řídítka. Ale zatím je to dobrý.

Vždycky když jsem v Opavě, vzpomenu si na seriál Šumná města a kochám se krásnými načančanými domy, Opava je moc krásné město, perla Slezska. Jen o ten historický obchoďák Breda by mohlo být lépe postaráno...

Historický opavský obchodní dům Breda&Weinstein

I činžáky jsou na Horním náměstí krásné.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie na Horním náměstí

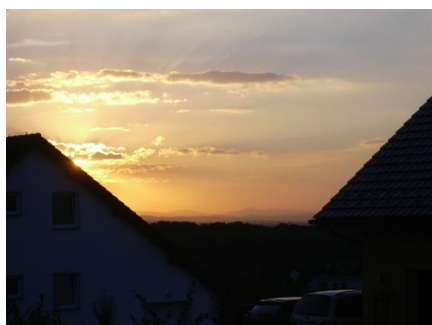
Na Opavu shlíží nadživotní prezident. Idioty s červenou barvou mají i zde.

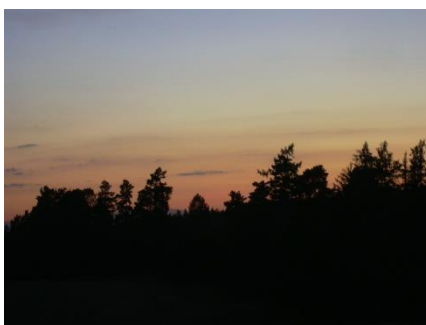
Dům, na kterém je dovedně ukryta pamětní deska Johanna Palisy. Takto jej Palisa neznal.

Po návštěvě Opavy již nebylo času nazbyt, protože se blížil večer. Návštěvu zámku v Raduni jsme absolvovali již v roce 2009 na spanilé jízdě „Slezskomoravské koštování“ a za Raduní již následoval jediný větší dokopeček dnešního dne a šup do cílové Pusté Polomi.

V dálce jsou Jeseníky, počátek naší dnešní cesty.

Lesy nedaleko Hlubočce a Pusté Polomi jsou hluboké a temné.

Nad jihovýchodním horizontem se ukázal Měsíc, ozdoba noci a jediný kus pevné země na nebi.

Cestou jsme spatřili spoustu srnek a nedaleko Pusté Polomi skočila jedna do příkopu snad jen asi 4 metry od nás!

Pustá Polom nás uvítala malebným obrazem baculatého Měsíce nad kostelní věží. Původní trasa sice vedla přes Hlubočec, sídlo našeho zeměkolára Vítě Dostála, ale Vítův ranč Šťastná planeta jsme tentokrát již bohužel navštívit nestihli, i když většina Ebinároda zde dnes byla pohoštěna štědrými rukou Vítovy ženy i jejich šikovných ratlští.

Než jsme dorazili do cílové Pusté Polomi, vystoupal Měsíc výš a na nebi se objevily hvězdy.

Markytánka naše, Katka Žilinská nám však v tuto pozdní dobu ukázala cestu k pustopolomské restauraci, kde se již tou dobou občerstvovala také část Ebinároda a kde měl náš polní hejtman přednášku. Kolem 22:00 hodiny potom následoval hromadný úprk do nocležní tělocvičny, kde proběhlo slavnostní pasování jediného nováčka letošní spanilé jízdy, dcery Tornádo Lů, Kristýny Kokořové. Přestála zdárně naše astrogrilování a tak tedy budiž Ebicyklistkou a budiž jí též souzena i naše zítřejší poslední etapa.

Večerní briefing byl dnes výjimečný.

Novicka Ebicyklu musela prokázat nevšední znalosti, aby zodpověděla veškeré všetečné otázky.

A protože navíc pevně věří základnímu dogmatu, budiž, Kristýno Kokořová, Ebicyklistkou!

Sedmá etapa

(Pustá Polom – Valašské Meziříčí)

Sobota 1. 8. 2015

(délka 109,48 km; max. rychlost 59,1 km/h; průměr 17,7 km/h)

Ráno nás uvítalo Sluníčko, modrá obloha a ideální cyklistické počasí. Využíváme nabídky zeměkolára Víti Dostála, který má sice projetou celou Zeměkouli nejlépe má však naježděnou tu část světa mezi Hlubočcem a Ostravou. A tak se necháváme vést. Vyrazili jsme jako poslední před půl desátou a cesta z Pusté Polomi na hvězdárnu do Krásného Pole nám zabrala prakticky přesně hodinu, takže jsme dorazili na minutu přesně na sraz na hvězdárně.

Od naší poslední návštěvy prošla hvězdárna v Ostravě zásadní přestavbou.

Od naší poslední návštěvy se hvězdárna a planetárium Ostravě proměnila téměř k nepoznání. Proinvestovalo se zde 150 miliónů korun a za ty peníze zde vzniklo nové digitální planetárium, interaktivní expozice fyziky, optiky, astronomie i kosmonautiky a velké prosklené foyer s Foucaultovým kyvadlem. Uvítala nás nová paní ředitelka RNDr. Ivana Marková, která nám ukázala pořad v novém planetáriu, pozvala nás do pozorovatelny a provedla nově instalovanými expozicemi. Projít všechny atrakce by však bylo na celý den a nás čekala ještě dlouhá cesta. Škoda, určitě sem někdy vyrazíme pořádně si pohrát. Bylo to moc příjemné a inspirativní setkání.

Srdečné uvítání od současné paní ředitelky, RNDr. Ivany Markové.

Atrium nad Foucaultovým kyvadlem.

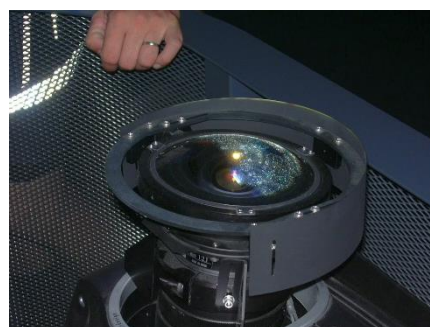
A kdyby se zoomovalo ještě víc, objevila by se nakonec i zdejší hvězdárna.

V tomto planetáriu si vždycky vzpomenu na jedinečný pořad o Petrovi Bezručovi.

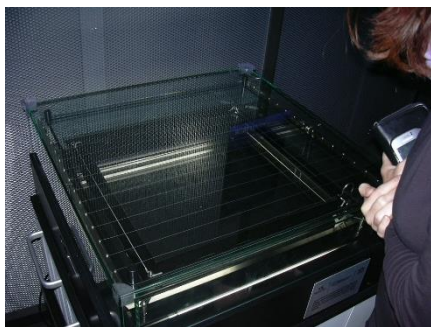
Analogová část hybridního planetária.

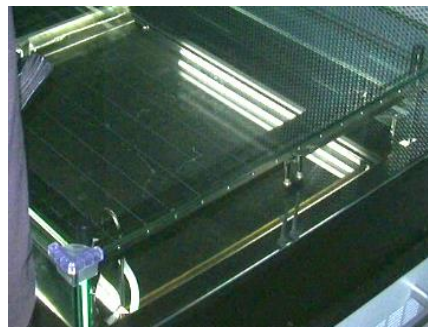
Jeden ze dvou digitálních projektorů, který vykouzlil pěkný příběh o hmyzu z pařezu.

Dalekohled pro veřejná pozorování

Mlžná komora

Částice za sebou zanechávají kondenzační čáry jako letadla.

Tak to jsem já a Jájuška ve vzdálené IR oblasti.

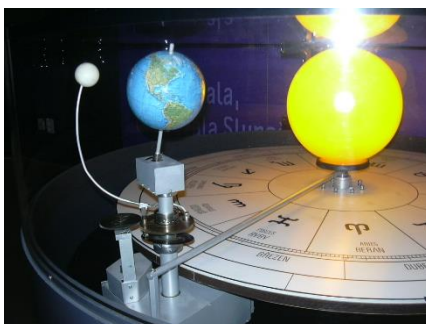
Tablettelescope

Krásy polarizace

V Ostravě mají polární záři kdy je napadne.

Krásnopolské telurium

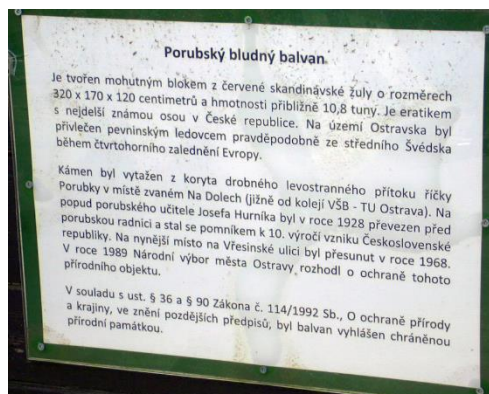

Ilja zápasící s gyroskopem

Další naše cesta pokračovala kolem celé Ostravy po vedlejších cestách a upřímně řečeno, poněkud jsme bloudili. Nejprve jsme si prohlédli zajímavý bludný balvan. Porubský bludný balvan je žulový blok ze středního Švédska, který sem byl zavlečen ledovcem během poslední doby ledové.

Bludný balvan nalezen.

Do dalšího postupného místa jsme se dostali po cyklostezce okolo jižního okraje Ostravy. V Klimkovicích jsme se trefili na správnou cyklostezku až napodruhé a pokračovali přes Starou na Novou Bělou na Hrabovou, kam jsme však na rozdíl od itineráře dorazili od jihu po místy blátivé cestě kolem rybníků. V Hrabové má své sídlo náš Melantrich, počítačovo-internetový ekvilibrista Hynek Olchava. Připravil pro nás všechny výborné pohoštění, posezení a pro zájemce též pohoupání na houpačce. Okolí domu vůbec nevypadá, že by se člověk nacházel poblíž centra několikasettisícového města, spíše působí klidným dojmem jako někde na vesnici. Bylo fajn chvíli si zde spočinout, podebatovat a porozjímat v kavárně u Melantricha. Nakonec nám Hynek ukázal cestu na most přes řeku Ostravici do Kunčic a odtud jsme již kmitali na jih, ve složení Ilja, Petr Lemeš, Janet, Mirek a Hanka Janatovi a Ilona Hájková, vstříc Beskydům a dalším zážitkům.

Káva u Melantricha

Káva byla skvělá a obsluha perfektní

Ke kávě se podávaly i skvělé pochutiny a dobře nám bylo.

K dispozici byla také houpačka

A Melantrich nás nechal nahlédnout i do různých nejtajnějších zákoutí.

Na závěr ještě společná momentka na památku a jedeme dál.

Nekmitali jsme však dlouho. Už asi po dvou kilometrech jsme zase stáli, a aby mé ruce nezůstaly dlouho čisté, střihnul jsem si opravu defektu předního kola. Naše skupinka, se rozpadla a my zůstali trošku pozadu s tím, že do toho potom pořádně šlápneme a všechny doženeme.

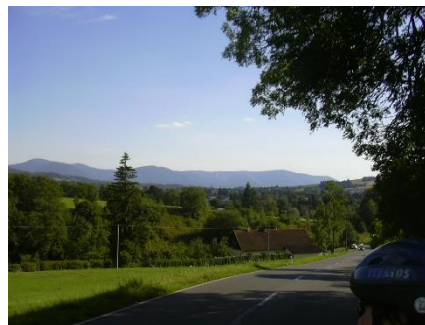

Cestou z Ostravy jsme minuli domek řezbáře. Na rozdíl od řezbáře pana Tompkinse vyřezával pěkné makroskopické objekty.

Ve Frýdku-Místku jsme odbočili doleva a zakotvili na chvíli na břehu vodní nádrže Olešná. Jájušce se sice moc do vody nechtělo, ale já mohu potvrdit, že tato voda, kterou používá k plavání též celý Frýdek - Místek i okolí byla moc prima a navíc též perfektně čistí ruce ušpiněné od kolomazu. Docela jsme váhali, kterou stranou potom přehradu objet a nakonec se rozhodli vzít to po hrázi a pokračovat dál směrem na Palkovice, je to přece jen o něco kratší. A tu asi po kilometru co nevidíme a neslyšíme. ZDE!!! a zprava na nás mává naše známá skupinka, která v mezičase objela přehradu Olešná z druhé strany. Krásně se ukázalo, že Ebinárod plní krajinu plošně a že všechny cesty vedou do cíle. Společně jsme potom stoupali na Myslík a přes Kozlovice zase sklesali do Frenštátu pod Radhoštěm.

Voda láká k vykoupaní

Před námi se tyčí hřeben Beskyd

I když je Frenštát známý spíše svými skokanskými můstky, jednalo se také o zajímavé astronomické zastavení. V nedalekých Trojanovicích se totiž nachází soukromá hvězdárna pana Wílka. Hlavním dalekohledem je Cassegrain 300/6500 a na amatérskou hvězdárnu je unikátní zejména zvedací podlahu a způsob otevírání štěrbin. Stáří pozorovatelný je asi 25 let a slouží především ke kochání se pohledem na planety. Pan Wílek je v pravdě tulákem po hvězdách a především po planetách, skoro jako malý princ. Prohlídka této hvězdárny mne utvrdila v přesvědčení, že nic není nemožné, pokud je vůle něco vytvořit dostatečně silná.

U hvězdárny pana Wílka se zvedací podlahou

Pan Wílek u svého dalekohledu

Originální způsob
otevírání štěrbin

Když se nad Trojanovicemi setmí, musí být toulání po nebi s tímto dalekohledem nádherná.

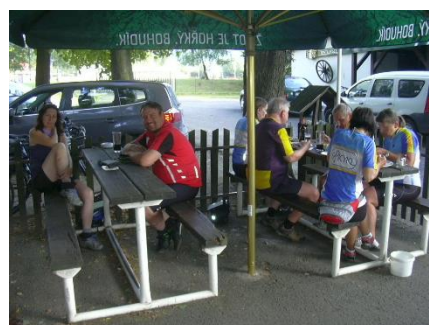
Na doporučení paní Wilkové jsme asi po dvou kilometrech cesty do kopce zakotvili a povečeřeli ve výborné restauraci Balita. Jídlo výtečné, ceny příznivé, doporučujeme všem.

Restaurace s doporučením

Jakmile se v dobré restauraci pořádně rozsedíte, vůbec se vám z ní nechce.

Samotnému hlavnímu hřebenu Beskyd jsme se vyhnuli přes sedlo Pindula a pak následoval báječný sjezd po úplně hladké silnici, bez jediného šlápnutí, až do Rožnova pod Radhoštěm. Prohlídku známého skanzenu jsme tentokrát vynechali, protože den už se chýlil ke konci a nechali se vést bludným Holanďanem Mirkem Janatou a budou Holanďankou Hankou po parádní cyklostezce kolem Rožnovské Bečvy až do Valašského Meziříčí. Překvapilo mne, jak málo bylo v Bečvě vody. Co bývalo řekou by se dalo označit stěží za potok a voda v korytě by snad šla rychleji přenášet v kýblech. Letošní sucho je hrozné. Na jednu stranu je sice fajn, že jsme nezmokli, ale na druhou stranu naše republika žije čistě z toho, co nám naprší, takže doufám, že se to otočí a vody zase přibude. Bez elektriky si život představit dovedu, ale bez vody ne.

Do nocleží tělocvičny v cílovém Valašském Meziříčí jsme přijeli až za tmy. Původní představa sice byla navštívit ještě místní krásnou hvězdárnu, ale nakonec z toho pro pokročilou hodinu sešlo. Nevadí, předběžně je domluveno, že tento svatostánek moravské astronomie navštívíme příští rok.

Večer jsme seděli dlouho a až do noci si vyprávěli o různých příhodách, které jsme na letošním ročníku naší spanilé jízdy zažili.

Iljova srdeční záležitost – potok pojmenovaný po strojvůdci.

Překročení 18. stupně východní délky.

Závěrečný Ebibriefing

Celý letošní ročník byl pečlivě zaznamenán Romanem Krejčím fotograficky, Matenem alias Alexandrem Pravdou filmově a dalšími.

Zdeněk Tarant, jakožto smolař v posledním platném funkčním období, předal svůj trikot našemu tandemu za prasklou vidlici.

Zazněl pokřik, zavlála korouhev, zamával hejtman a Ebicykl 2015 je minulostí.

Celou dobu letošního Ebicyklu byl nedílnou součástí našeho tandemu a bděl nad námi meteorářský duch Zazel. Určitě proto nám letos naše vidlice nepraskla úplně.

Je to k nevíře, ale i takto mohou vypadat Ebicyklisté po absolvování celé spanilé jízdy.

Nemohu se zbavit dojmu, že Laďa i Dana Šmelcerovi jízdu na kole toliko simulovali ☺.

Letošní Ebicykl byl stejně jako ostatní ročníky moc krásný, bylo to nádherné setkání milých lidí naladěných na stejnou strunu. V Polsku i u nás jsme viděli hodně čápů a většinou se v hnízdech nacházeli po třech. Až mi to připomínalo tři pohádkové postavy ze Třech veteránů a vypadalo to, jako by na nás dávali pozor. A kdo ví, třeba to byla pravda, v našem entropickém, antropickém a údiv budícím vesmíru je přece možné úplně všechno ☺.

Z.D.E.